

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ
до проекту Закону України "Про внесення змін до Основ законодавства України про охорону здоров'я"

Зміст положення (норми) чинного законодавства	Зміст відповідного положення (норми) проекту акту
<p>Основи законодавства України про охорону здоров'я визначають правові, організаційні, економічні та соціальні засади охорони здоров'я в Україні, регулюють суспільні відносини у цій галузі з метою забезпечення гармонійного розвитку фізичних і духовних сил, високої працездатності і довголітнього активного життя громадян, усунення факторів, що шкідливо впливають на їх здоров'я, попередження і зниження захворюваності, інвалідності та смертності, поліпшення спадковості.</p>	<p>Основи законодавства України про охорону здоров'я визначають правові, організаційні, економічні та соціальні засади охорони здоров'я в Україні, регулюють суспільні відносини у цій сфері з метою забезпечення гармонійного розвитку фізичних і духовних сил, високої працездатності і довголітнього активного життя громадян, усунення факторів, що шкідливо впливають на їх здоров'я, попередження і зниження захворюваності, інвалідності та смертності, поліпшення спадковості.</p>
<p>Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ</p>	<p>Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ</p>
<p>Стаття 1. Законодавство України про охорону здоров'я</p>	<p>Стаття 1. Законодавство України про охорону здоров'я</p>
<p>Законодавство України про охорону здоров'я базується на Конституції України і складається з цих Основ та інших прийнятих відповідно до них актів законодавства, що регулюють суспільні відносини у галузі охорони здоров'я.</p>	<p>Законодавство України про охорону здоров'я базується на Конституції України і складається з цих Основ та інших прийнятих відповідно до них актів законодавства, що регулюють суспільні відносини у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 2. Міжнародні договори України в галузі охорони здоров'я</p>	<p>Стаття 2. Міжнародні договори України в сфері охорони здоров'я</p>
<p>Стаття 3. Поняття і терміни, що вживаються в законодавстві про охорону здоров'я</p>	<p>Стаття 3. Поняття і терміни, що вживаються в законодавстві про охорону здоров'я</p>
<p>У цих Основах та інших актах законодавства про охорону здоров'я основні поняття мають таке значення:</p>	<p>У цих Основах та інших актах законодавства про охорону здоров'я основні поняття мають таке значення:</p>
<p>здоров'я - стан повного фізичного, душевного і соціального благополуччя, а не тільки відсутність хвороб і фізичних дефектів;</p>	<p>здоров'я – стан повного фізичного, психічного і соціального благополуччя, а не тільки відсутність хвороб і фізичних вад;</p>
<p>заклади охорони здоров'я - підприємства, установи та</p>	<p>заклад охорони здоров'я – юридична особа будь-якої</p>

<p>організації, завданням яких є забезпечення різноманітних потреб населення в галузі охорони здоров'я шляхом подання медико-санітарної допомоги, включаючи широкий спектр профілактичних і лікувальних заходів або послуг медичного характеру, а також виконання інших функцій на основі професійної діяльності медичних працівників;</p>	<p>форми власності та організаційно-правової форми, основним завданням якої є забезпечення медичного обслуговування громадян на основі професійної діяльності медичних (фармацевтичних) працівників, її відокремлений підрозділ, а також структурний підрозділ іншої юридичної особи, основним завданням якого є забезпечення медичного обслуговування громадян на основі професійної діяльності медичних (фармацевтичних) працівників;</p>
<p>медико-санітарна допомога – комплекс спеціальних заходів, спрямованих на сприяння поліпшенню здоров'я, підвищення санітарної культури, запобігання захворюванням та інвалідності, на ранню діагностику, допомогу особам з гострими і хронічними захворюваннями та реабілітацію хворих та інвалідів.</p>	<p>медична допомога – діяльність професійно підготовлених медичних працівників, спрямована на профілактику, діагностику, лікування, догляд та реабілітацію у зв'язку із хворобами, травмами, отруєннями і патологічними станами, а також у зв'язку із вагітністю та пологами";</p>
	<p>медичне обслуговування – діяльність закладів охорони здоров'я та фізичних осіб – підприємців, які зареєстровані та одержали відповідну ліцензію в установленому законом порядку, що сприяє зміцненню здоров'я, профілактиці, діагностиці, лікуванню та реабілітації громадян та не обов'язково обмежується медичною допомогою;</p>
	<p>пацієнт – фізична особа, яка звернулася за медичною допомогою та/або якій надається така допомога;</p>
<p>Стаття 4. Основні принципи охорони здоров'я</p>	<p>Стаття 4. Основні принципи охорони здоров'я</p>
<p>Основними принципами охорони здоров'я в Україні є:</p>	<p>Основними принципами охорони здоров'я в Україні є:</p>
<p>дотримання прав і свобод людини і громадянина в галузі охорони здоров'я та забезпечення пов'язаних з ними державних гарантій;</p>	<p>дотримання прав і свобод людини і громадянина в сфері охорони здоров'я та забезпечення пов'язаних з ними державних гарантій;</p>
<p>рівноправність громадян, демократизм і загальнодоступність медичної допомоги та інших послуг в галузі охорони здоров'я;</p>	<p>рівноправність громадян, демократизм і загальнодоступність медичної допомоги та інших послуг в сфері охорони здоров'я;</p>
<p>орієнтація на сучасні стандарти здоров'я та медичної допомоги, поєднання вітчизняних традицій і досягнень із світовим</p>	<p>орієнтація на сучасні стандарти здоров'я та медичної допомоги, поєднання вітчизняних традицій і досягнень із світовим</p>

досвідом в галузі охорони здоров'я;	досвідом в сфері охорони здоров'я;
<p>Стаття 5. Охорона здоров'я – загальний обов'язок суспільства та держави</p> <p>Державні, громадські або інші органи, підприємства, установи, організації, посадові особи та громадяни зобов'язані забезпечити пріоритетність охорони здоров'я у власній діяльності, не завдавати шкоди здоров'ю населення і окремих осіб, у межах своєї компетенції подавати допомогу хворим, інвалідам та потерпілим від нещасних випадків, сприяти працівникам органів і закладів охорони здоров'я в їх діяльності, а також виконувати інші обов'язки, передбачені законодавством про охорону здоров'я.</p>	<p>Стаття 5. Охорона здоров'я – загальний обов'язок суспільства та держави</p> <p>Державні, громадські або інші органи, підприємства, установи, організації, посадові особи та громадяни зобов'язані забезпечити пріоритетність охорони здоров'я у власній діяльності, не завдавати шкоди здоров'ю населення і окремих осіб, у межах своєї компетенції надавати допомогу хворим, інвалідам та потерпілим від нещасних випадків, сприяти працівникам органів і закладів охорони здоров'я в їх діяльності, а також виконувати інші обов'язки, передбачені законодавством про охорону здоров'я.</p>
Розділ II ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ ГРОМАДЯН У ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я	Розділ II ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ ГРОМАДЯН У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я
Стаття 6. Право на охорону здоров'я	Стаття 6. Право на охорону здоров'я
Кожний громадянин України має право на охорону здоров'я, що передбачає:	Кожний громадянин України має право на охорону здоров'я, що передбачає:
д) кваліфіковану медико-санітарну допомогу , включаючи вільний вибір лікаря, вибір методів лікування відповідно до його рекомендацій і закладу охорони здоров'я;	д) кваліфіковану медичну допомогу , включаючи вільний вибір лікаря, вибір методів лікування відповідно до його рекомендацій і закладу охорони здоров'я;
е) участь в обговоренні проектів законодавчих актів і внесення пропозицій щодо формування державної політики в галузі охорони здоров'я;	е) участь в обговоренні проектів законодавчих актів і внесення пропозицій щодо формування державної політики в сфері охорони здоров'я;
Законодавством України може бути визначено й інші права громадян у галузі охорони здоров'я.	Законодавством України може бути визначено й інші права громадян у сфері охорони здоров'я.
Стаття 7. Гарантії права на охорону здоров'я	Стаття 7. Гарантії права на охорону здоров'я
Держава згідно з Конституцією України гарантує всім громадянам реалізацію їх прав у галузі охорони здоров'я шляхом:	Держава згідно з Конституцією України гарантує всім громадянам реалізацію їх прав у сфері охорони здоров'я шляхом:
а) створення розгалуженої мережі закладів охорони здоров'я;	а) створення розгалуженої мережі закладів охорони здоров'я;
б) організації і проведення системи державних і громадських заходів щодо охорони та зміцнення здоров'я;	б) організації і проведення системи державних і громадських заходів щодо охорони та зміцнення здоров'я;
в) подання всім громадянам гарантованого рівня медико-санітарної допомоги у обсязі, що встановлюється Кабінетом	в) надання всім громадянам гарантованого рівня медичної допомоги у обсязі, що встановлюється Кабінетом Міністрів

Міністрів України;	України;
г) здійснення державного і можливості громадського контролю та нагляду в галузі охорони здоров'я;	г) здійснення державного і можливості громадського контролю та нагляду в сфері охорони здоров'я;
е) встановлення відповідальності за порушення прав і законних інтересів громадян у галузі охорони здоров'я.	е) встановлення відповідальності за порушення прав і законних інтересів громадян у сфері охорони здоров'я.
Стаття 8. Державний захист права на охорону здоров'я	Стаття 8. Державний захист права на охорону здоров'я
Держава визнає право кожного громадянина України на охорону здоров'я і забезпечує його захист.	Держава визнає право кожного громадянина України на охорону здоров'я і забезпечує його захист.
	<p>Кожен громадянин має право на отримання у державних та комунальних закладах охорони здоров'я безоплатної медичної допомоги, до якої належить:</p> <ul style="list-style-type: none"> екстрена медична допомога; первинна медична допомога; вторинна (спеціалізована) медична допомога, що надається за направленням лікаря або у передбачених цими Основами випадках без такого направлення; третинна (високоспеціалізована) медична допомога, що надається за направленням лікаря або у передбачених цими Основами випадках без такого направлення; паліативна допомога, що надається за направленням лікаря; медична реабілітація, що здійснюється за направленням лікаря. <p>Держава гарантує безоплатне надання медичної допомоги у державних та комунальних закладах охорони здоров'я також за епідемічними показаннями та проведення медико-соціальної експертизи.</p>
У разі порушення законних прав і інтересів громадян у галузі охорони здоров'я відповідні державні, громадські або інші органи, підприємства, установи та організації, їх посадові особи і громадяни зобов'язані вжити заходів щодо поновлення порушених прав, захисту законних інтересів та відшкодування заподіяної шкоди.	У разі порушення законних прав і інтересів громадян у сфері охорони здоров'я відповідні державні, громадські або інші органи, підприємства, установи та організації, їх посадові особи і громадяни зобов'язані вжити заходів щодо поновлення порушених прав, захисту законних інтересів та відшкодування заподіяної шкоди.

<p>Стаття 10. Обов'язки громадян у галузі охорони здоров'я</p>	<p>Стаття 10. Обов'язки громадян у сфері охорони здоров'я</p>
<p>Стаття 11. Права і обов'язки іноземних громадян та осіб без громадянства Іноземні громадяни та особи без громадянства, які постійно проживають на території України, користуються такими ж правами і несуть такі ж обов'язки в галузі охорони здоров'я, як і громадяни України, якщо інше не передбачено міжнародними договорами чи законодавством України. Права та обов'язки в галузі охорони здоров'я іноземних громадян та осіб без громадянства, які тимчасово перебувають на території України, визначаються законодавством і відповідними міжнародними договорами.</p>	<p>Стаття 11. Права і обов'язки іноземних громадян та осіб без громадянства Іноземні громадяни та особи без громадянства, які постійно проживають на території України, користуються такими ж правами і несуть такі ж обов'язки в сфері охорони здоров'я, як і громадяни України, якщо інше не передбачено міжнародними договорами чи законодавством України. Права та обов'язки в сфері охорони здоров'я іноземних громадян та осіб без громадянства, які тимчасово перебувають на території України, визначаються законодавством і відповідними міжнародними договорами.</p>
<p style="text-align: center;">Розділ III ОСНОВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я</p>	<p style="text-align: center;">Розділ III ОСНОВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я</p>
<p>Стаття 13. Формування державної політики охорони здоров'я</p>	<p>Стаття 13. Формування державної політики охорони здоров'я</p>
<p>Для вирішення питань формування державної політики охорони здоров'я при Верховній Раді України можуть створюватися дорадчі та експертні органи з провідних фахівців у галузі охорони здоров'я та представників громадськості. Порядок створення та діяльності цих органів визначається Верховною Радою України.</p>	<p>Для вирішення питань формування державної політики охорони здоров'я при Верховній Раді України можуть створюватися дорадчі та експертні органи з провідних фахівців у сфері охорони здоров'я та представників громадськості. Порядок створення та діяльності цих органів визначається Верховною Радою України.</p>
<p>Складовою частиною державної політики охорони здоров'я в Україні є політика охорони здоров'я в Республіці Крим, місцеві і регіональні комплексні та цільові програми, що формуються Верховною Радою Республіки Крим, органами місцевого і регіонального самоврядування та відображають специфічні потреби охорони здоров'я населення, яке проживає на відповідних територіях.</p>	<p>Складовою частиною державної політики охорони здоров'я в Україні є політика охорони здоров'я в Автономній Республіці Крим, місцеві і регіональні комплексні та цільові програми, що формуються Верховною Радою Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування та відображають специфічні потреби охорони здоров'я населення, яке проживає на відповідних територіях.</p>
<p>Стаття 14. Реалізація державної політики охорони здоров'я</p>	<p>Стаття 14. Реалізація державної політики охорони здоров'я</p>
<p>Реалізація державної політики охорони здоров'я покладається на органи державної виконавчої влади.</p>	<p>Реалізація державної політики охорони здоров'я покладається на органи виконавчої влади.</p>
<p>Особисту відповідальність за неї несе Президент України.</p>	<p>Особисту відповідальність за неї несе Президент України.</p>

<p>Президент України у своїй щорічній доповіді Верховній Раді України передбачає звіт про стан реалізації державної політики в галузі охорони здоров'я.</p>	<p>Президент України у своїй щорічній доповіді Верховній Раді України передбачає звіт про стан реалізації державної політики в сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Президент України виступає гарантом права громадян на охорону здоров'я, забезпечує виконання законодавства про охорону здоров'я через систему органів державної виконавчої влади, проводить у життя державну політику охорони здоров'я та здійснює інші повноваження, передбачені Конституцією України.</p>	<p>Президент України виступає гарантом права громадян на охорону здоров'я, забезпечує виконання законодавства про охорону здоров'я через систему органів виконавчої влади, проводить у життя державну політику охорони здоров'я та здійснює інші повноваження, передбачені конституцією України.</p>
<p>Кабінет Міністрів України організує розробку та здійснення державних цільових програм, створює економічні, правові та організаційні механізми, що стимулюють ефективну діяльність в галузі охорони здоров'я, забезпечує розвиток мережі закладів охорони здоров'я, укладає міжурядові угоди і координує міжнародне співробітництво з питань охорони здоров'я, а також в межах своєї компетенції здійснює інші повноваження, покладені на органи державної виконавчої влади в галузі охорони здоров'я.</p>	<p>Кабінет Міністрів України організує розробку та здійснення державних цільових програм, створює економічні, правові та організаційні механізми, що стимулюють ефективну діяльність в сфері охорони здоров'я, забезпечує розвиток мережі закладів охорони здоров'я, укладає міжурядові угоди і координує міжнародне співробітництво з питань охорони здоров'я, а також в межах своєї компетенції здійснює інші повноваження, покладені на органи виконавчої влади в сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Міністерства, відомства та інші центральні органи державної виконавчої влади в межах своєї компетенції розробляють програми і прогнози в галузі охорони здоров'я, визначають єдині науково обґрунтовані державні стандарти, критерії та вимоги, що мають сприяти охороні здоров'я населення, формують і розміщують державні замовлення з метою матеріально-технічного забезпечення галузі, здійснюють державний контроль і нагляд та іншу виконавчо-розпорядчу діяльність в галузі охорони здоров'я.</p>	<p>Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади в межах своєї компетенції розробляють програми і прогнози в сфері охорони здоров'я, визначають єдині науково обґрунтовані державні стандарти, критерії та вимоги, що мають сприяти охороні здоров'я населення, формують і розміщують державні замовлення з метою матеріально-технічного забезпечення сфері, здійснюють державний контроль і нагляд та іншу виконавчо-розпорядчу діяльність в сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Рада Міністрів Республіки Крим, Представники Президента України та підпорядковані їм органи місцевої державної адміністрації, а також виконавчі комітети сільських, селищних і міських Рад народних депутатів реалізують державну політику охорони здоров'я в межах своїх повноважень, передбачених законодавством.</p>	<p>Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації, а також органи місцевого самоврядування реалізують державну політику охорони здоров'я в межах своїх повноважень, передбачених законодавством.</p>
	<p>Стаття 14¹. Система стандартів у сфері охорони здоров'я Систему стандартів у сфері охорони здоров'я складають державні соціальні нормативи та галузеві стандарти. Державні соціальні нормативи у сфері охорони здоров'я</p>

встановлюються відповідно до Закону України "Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії".

Галузевими стандартами у сфері охорони здоров'я є: стандарт медичної допомоги (медичний стандарт) – сукупність норм, правил і нормативів, а також показники (індикатори) якості надання медичної допомоги відповідного виду, які розробляються з урахуванням сучасного рівня розвитку медичної науки і практики;

клінічний протокол – уніфікований документ, який визначає вимоги до діагностичних, лікувальних, профілактичних та реабілітаційних методів надання медичної допомоги та їх послідовність;

табелі матеріально-технічного оснащення – документ, що визначає мінімальний перелік обладнання, устаткування та засобів, необхідних для оснащення конкретного типу закладу охорони здоров'я, його підрозділу, а також для забезпечення діяльності фізичних осіб – підприємців, що здійснюють господарську діяльність з медичної практики за певною спеціальністю (спеціальностями);

лікарський формуляр – перелік зареєстрованих в Україні лікарських засобів, що включає ліки з доведеною ефективністю, допустимою безпекою та економічно вигідним використанням.

Галузеві стандарти у сфері охорони здоров'я розробляються і затверджуються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.

Галузевими стандартами у сфері охорони здоров'я є також інші норми, правила та нормативи, передбачені законами, які регулюють діяльність у сфері охорони здоров'я.

Додержання стандартів медичної допомоги (медичних стандартів), клінічних протоколів, табелів матеріально-технічного оснащення є обов'язковим для всіх закладів охорони здоров'я, а також для фізичних осіб – підприємців, що здійснюють господарську діяльність з медичної практики.

<p>Стаття 15. Органи охорони здоров'я Функції спеціально уповноважених органів державної виконавчої влади в адміністративно-територіальних одиницях України покладаються на відділ охорони здоров'я Ради Міністрів Республіки Крим та органи місцевої державної адміністрації.</p>	<p>Стаття 15. Органи охорони здоров'я Функції спеціально уповноважених органів виконавчої влади в адміністративно-територіальних одиницях України покладаються на відділ охорони здоров'я Ради Міністрів Автономної Республіки Крим та органи місцевої державної адміністрації.</p>
<p>Стаття 16. Заклади охорони здоров'я Безпосередню охорону здоров'я населення забезпечують санітарно-профілактичні, лікувально-профілактичні, фізкультурно-оздоровчі, санаторно-курортні, аптечні, науково-медичні та інші заклади охорони здоров'я.</p> <p>Заклади охорони здоров'я створюються підприємствами, установами та організаціями з різними формами власності, а також приватними особами при наявності необхідної матеріально-технічної бази і кваліфікованих фахівців. Порядок і умови створення закладів охорони здоров'я, державної реєстрації та акредитації цих закладів, а також порядок ліцензування медичної практики, виробництва лікарських засобів, оптової, роздрібною торгівлі лікарськими засобами визначаються актами законодавства України.</p> <p>Заклад охорони здоров'я здійснює свою діяльність на підставі статуту, що затверджується власником або уповноваженим ним органом.</p> <p>Незалежно від юридичного статусу закладу охорони здоров'я керівництво ним може здійснювати тільки особа, яка відповідає встановленим державою єдиним кваліфікаційним вимогам. Керівнику закладу охорони здоров'я має бути забезпечена незалежність у вирішенні всіх питань, пов'язаних з охороною здоров'я.</p> <p>Кабінет Міністрів України та уповноважені Президентом України міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, а також в межах своїх повноважень органи місцевого самоврядування мають право припинити діяльність будь-якого закладу охорони здоров'я у разі порушення ним законодавства про охорону здоров'я, невиконання державних вимог щодо якості</p>	<p>Стаття 16. Заклади охорони здоров'я Держава сприяє розвитку закладів охорони здоров'я усіх форм власності. Порядок створення, припинення закладів охорони здоров'я, їх класифікація та особливості діяльності визначаються законом. Мережа державних і комунальних закладів охорони здоров'я формується з урахуванням потреб населення у медичному обслуговуванні, необхідності забезпечення належної якості такого обслуговування, своєчасності, доступності для громадян, ефективного використання матеріальних, трудових і фінансових ресурсів. Існуюча мережа таких закладів не може бути скорочена. Планування розвитку мережі державних і комунальних закладів охорони здоров'я, прийняття рішень про її оптимізацію, створення, реорганізацію, перепрофілювання державних і комунальних закладів охорони здоров'я здійснюється відповідно до закону органами, уповноваженими управляти об'єктами відповідно державної і комунальної власності. Заклади охорони здоров'я підлягають акредитації у випадках та в порядку, визначених Кабінетом Міністрів України. Заклад охорони здоров'я здійснює свою діяльність на підставі статуту (положення), що затверджується власником закладу (уповноваженим ним органом). Керівником закладу охорони здоров'я незалежно від форми власності може бути призначено лише особу, яка відповідає єдиним кваліфікаційним вимогам, що встановлюються</p>

<p>медичної допомоги та іншої діяльності в галузі охорони здоров'я або вчинення дій, що суперечать його статуту.</p>	<p>спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p> <p>Призначення на посаду керівника закладу охорони здоров'я та звільнення з посади здійснюється відповідно до законодавства.</p> <p>Керівники державних, комунальних закладів охорони здоров'я призначаються на посаду шляхом укладання з ними контракту.</p> <p>Призначення на посади та звільнення з посад керівників установ і закладів державної санітарно-епідеміологічної служби здійснюється відповідно до законодавства про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення.</p> <p>Кабінет Міністрів України та уповноважені Президентом України міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, а також в межах своїх повноважень органи місцевого самоврядування мають право припинити діяльність будь-якого закладу охорони здоров'я у разі порушення ним законодавства про охорону здоров'я, невиконання державних вимог щодо якості медичної допомоги та іншої діяльності в сфері охорони здоров'я або вчинення дій, що суперечать його статуту (положенню).</p>
<p>Стаття 17. Господарська діяльність у галузі охорони здоров'я</p> <p>Провадження господарської діяльності в галузі охорони здоров'я яка відповідно до закону підлягає ліцензуванню, дозволяється лише за наявності ліцензії.</p> <p>Держава підтримує господарську діяльність у галузі охорони здоров'я.</p>	<p>Стаття 17. Господарська діяльність у сфері охорони здоров'я</p> <p>Провадження господарської діяльності в сфері охорони здоров'я яка відповідно до закону підлягає ліцензуванню, дозволяється лише за наявності ліцензії.</p> <p>Держава підтримує господарську діяльність у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 18. Фінансування охорони здоров'я</p>	<p>Стаття 18. Фінансування охорони здоров'я</p>
<p>Фінансування охорони здоров'я здійснюється за рахунок Державного бюджету України, бюджету Республіки Крим, бюджетів місцевого та регіонального самоврядування, фондів медичного страхування, благодійних фондів та будь-яких інших</p>	<p>Фінансування охорони здоров'я здійснюється за рахунок Державного бюджету України, місцевих бюджетів, фондів медичного страхування, благодійних фондів та будь-яких інших джерел, не заборонених законодавством.</p>

джерел, не заборонених законодавством.	
<p>Кошти Державного бюджету України, бюджету Республіки Крим, бюджетів місцевого та регіонального самоврядування, асигновані на охорону здоров'я, використовуються для забезпечення населенню гарантованого рівня медико-санітарної допомоги, фінансування державних цільових і місцевих програм охорони здоров'я та фундаментальних наукових досліджень з цих питань.</p>	<p>Кошти Державного бюджету України, місцевих бюджетів, асигновані на охорону здоров'я, використовуються для забезпечення населенню гарантованого рівня медичної допомоги, фінансування державних цільових і місцевих програм охорони здоров'я та фундаментальних наукових досліджень з цих питань.</p>
	<p>Медична допомога надається безоплатно за рахунок бюджетних коштів закладами охорони здоров'я та лікарями, що здійснюють господарську діяльність з медичної практики як фізичні особи – підприємці, з якими укладені договори про надання безоплатної медичної допомоги. Особливості укладання договорів про надання безоплатної медичної допомоги визначаються законом.</p>
<p>За рахунок Державного бюджету України, бюджету Республіки Крим, бюджетів місцевого та регіонального самоврядування фінансуються загальнодоступні для населення заклади охорони здоров'я. Кошти, не використані закладом охорони здоров'я, не вилучаються і відповідне зменшення фінансування на наступний період не проводиться.</p>	<p>За рахунок Державного бюджету України, місцевих бюджету фінансуються загальнодоступні для населення заклади охорони здоров'я. Кошти, не використані закладом охорони здоров'я, не вилучаються і відповідне зменшення фінансування на наступний період не проводиться.</p>
<p>Всі заклади охорони здоров'я мають право використовувати для підвищення якісного рівня своєї роботи кошти, добровільно передані підприємствами, установами, організаціями і окремими громадянами, а також з дозволу власника або уповноваженого ним органу встановлювати плату за послуги в галузі охорони здоров'я.</p>	<p>Всі заклади охорони здоров'я мають право використовувати для підвищення якісного рівня своєї роботи кошти, добровільно передані підприємствами, установами, організаціями і окремими громадянами, а також з дозволу власника або уповноваженого ним органу встановлювати плату за послуги в сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 19. Матеріально-технічне забезпечення охорони здоров'я</p>	<p>Стаття 19. Матеріально-технічне забезпечення охорони здоров'я</p>
<p>Держава організує матеріально-технічне забезпечення охорони здоров'я в обсязі, необхідному для подання населенню гарантованого рівня медико-санітарної допомоги. Всі заклади охорони здоров'я мають право самостійно вирішувати питання свого матеріально-технічного забезпечення. Держава сприяє</p>	<p>Держава організує матеріально-технічне забезпечення охорони здоров'я в обсязі, необхідному для надання населенню гарантованого рівня медичної допомоги. Всі заклади охорони здоров'я мають право самостійно вирішувати питання свого матеріально-технічного забезпечення. Держава сприяє</p>

<p>виробництву медичної апаратури, інструментарію, обладнання, лабораторних реактивів, ліків, протезних і гігієнічних засобів та інших виробів, необхідних для охорони здоров'я, а також розвитку торгівлі цими виробами.</p>	<p>виробництву медичної апаратури, інструментарію, обладнання, лабораторних реактивів, ліків, протезних і гігієнічних засобів та інших виробів, необхідних для охорони здоров'я, а також розвитку торгівлі цими виробами.</p>
<p>З цією метою забезпечується реалізація державних цільових програм пріоритетного розвитку медичної, біологічної та фармацевтичної промисловості, заохочуються підприємництво і міжнародне співробітництво в галузі матеріально-технічного забезпечення охорони здоров'я, створюється система відповідних податкових, цінових, митних та інших пільг і регуляторів.</p>	<p>З цією метою забезпечується реалізація державних цільових програм пріоритетного розвитку медичної, біологічної та фармацевтичної промисловості, заохочуються підприємництво і міжнародне співробітництво в сфері матеріально-технічного забезпечення охорони здоров'я, створюється система відповідних податкових, цінових, митних та інших пільг і регуляторів.</p>
<p>Для забезпечення належної якості виробів, необхідних для охорони здоров'я, їх застосування дозволяється лише після обов'язкової апробації, здійснюваної у порядку, погодженому з Міністерством охорони здоров'я України.</p>	<p>Для забезпечення належної якості виробів, необхідних для охорони здоров'я, їх застосування дозволяється лише після обов'язкової апробації, здійснюваної у порядку, погодженому з спеціально уповноваженим органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 20. Наукове забезпечення охорони здоров'я</p>	<p>Стаття 20. Наукове забезпечення охорони здоров'я</p>
<p>Всі державні цільові програми у галузі охорони здоров'я та найважливіші заходи щодо їх здійснення підлягають науковій експертизі яка проводиться відповідно до закону у провідних національних і міжнародних установах, визначених Кабінетом Міністрів України.</p>	<p>Всі державні цільові програми у сфері охорони здоров'я та найважливіші заходи щодо їх здійснення підлягають науковій експертизі яка проводиться відповідно до закону у провідних національних і міжнародних установах, визначених Кабінетом Міністрів України.</p>
<p>Стаття 21. Податкові та інші пільги в галузі охорони здоров'я</p> <p>Заклади охорони здоров'я, особи, які здійснюють підприємницьку діяльність в галузі охорони здоров'я, а також суб'єкти господарювання, що виробляють продукцію, необхідну для забезпечення діяльності закладів охорони здоров'я, користуються податковими та іншими пільгами, передбаченими законодавством.</p>	<p>Стаття 21. Податкові та інші пільги в сфері охорони здоров'я</p> <p>Заклади охорони здоров'я, особи, які здійснюють підприємницьку діяльність в сфері охорони здоров'я, а також суб'єкти господарювання, що виробляють продукцію, необхідну для забезпечення діяльності закладів охорони здоров'я, користуються податковими та іншими пільгами, передбаченими законодавством.</p>
<p>Стаття 22. Державний контроль і нагляд в галузі охорони здоров'я</p> <p>Держава через спеціально уповноважені органи виконавчої влади здійснює контроль і нагляд за додержанням законодавства про охорону здоров'я, державних стандартів, критеріїв та вимог,</p>	<p>Стаття 22. Державний контроль і нагляд в сфері охорони здоров'я</p> <p>Держава через спеціально уповноважені органи виконавчої влади здійснює контроль і нагляд за додержанням законодавства про охорону здоров'я, державних стандартів, критеріїв та вимог,</p>

спрямованих на забезпечення здорового навколишнього природного середовища і санітарно-епідемічного благополуччя населення, нормативів професійної діяльності в галузі охорони здоров'я, вимог Державної Фармакопеї, стандартів медичного обслуговування, медичних матеріалів і технологій.	спрямованих на забезпечення здорового навколишнього природного середовища і санітарно-епідемічного благополуччя населення, нормативів професійної діяльності в сфері охорони здоров'я, вимог Державної Фармакопеї, стандартів медичного обслуговування, медичних матеріалів і технологій.
Розділ IV ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗДОРОВИХ І БЕЗПЕЧНИХ УМОВ ЖИТТЯ	Розділ IV ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗДОРОВИХ І БЕЗПЕЧНИХ УМОВ ЖИТТЯ
Стаття 26. Охорона навколишнього природного середовища Відносини у галузі охорони навколишнього природного середовища регулюються відповідним законодавством України і міжнародними договорами.	Стаття 26. Охорона навколишнього природного середовища Відносини у сфері охорони навколишнього природного середовища регулюються відповідним законодавством України і міжнародними договорами.
Органи місцевої державної адміністрації та регіонального і місцевого самоврядування зобов'язані активно сприяти здійсненню протиепідемічних заходів.	Місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування зобов'язані активно сприяти здійсненню протиепідемічних заходів.
Перелік особливо небезпечних і небезпечних інфекційних захворювань та умови визнання особи інфекційно хворою або носієм збудника інфекційного захворювання визначаються Міністерством охорони здоров'я України і публікуються в офіційних джерелах.	Перелік особливо небезпечних і небезпечних інфекційних захворювань та умови визнання особи інфекційно хворою або носієм збудника інфекційного захворювання визначаються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я і публікуються в офіційних джерелах.
Стаття 32. Сприяння здоровому способу життя населення	Стаття 32. Сприяння здоровому способу життя населення
З метою запобігання шкоди здоров'ю населення забороняється проведення без спеціального дозволу Міністерства охорони здоров'я України розрахованих на масову аудиторію лікувальних сеансів та інших аналогічних заходів з використанням гіпнозу та інших методів психічного або біоенергетичного впливу	З метою запобігання шкоди здоров'ю населення забороняється проведення без спеціального дозволу спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у сфері охорони здоров'я розрахованих на масову аудиторію лікувальних сеансів та інших аналогічних заходів з використанням гіпнозу та інших методів психічного або біоенергетичного впливу.
Розділ V ЛІКУВАЛЬНО-ПРОФІЛАКТИЧНА ДОПОМОГА	Розділ V МЕДИЧНА ДОПОМОГА
Стаття 33. Забезпечення лікувально-профілактичною допомогою Громадянам України надається лікувально-профілактична допомога поліклініками, лікарнями, диспансерами, клініками	Стаття 33. Забезпечення надання медичної допомоги Медична допомога надається закладами охорони здоров'я та фізичними особами – підприємцями, які зареєстровані та одержали відповідну ліцензію в установленому законом

<p>науково-дослідних інститутів та іншими акредитованими закладами охорони здоров'я, службою швидкої медичної допомоги, а також окремими медичними працівниками, які мають відповідну ліцензію.</p> <p>Для забезпечення лікувально-профілактичною допомогою громадян України, які мають відповідні пільги, встановлені законодавством, створюються спеціальні лікувально-профілактичні заклади.</p>	<p>порядку.</p> <p>Медична допомога за видами поділяється на екстрену, первинну, вторинну (спеціалізовану) та третинну (високоспеціалізовану).</p> <p>Порядок організації надання медичної допомоги лікарями та іншими медичними працівниками, а також порядок направлення пацієнтів до закладу охорони здоров'я, що надає медичну допомогу відповідного виду, встановлюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 34. Лікуючий лікар</p>	<p>Стаття 34. Лікуючий лікар</p> <p>Лікуючий лікар – це лікар закладу охорони здоров'я або лікар, що здійснює господарську діяльність з медичної практики як фізична особа – підприємець, який надає медичну допомогу пацієнту в період його обстеження та лікування.</p>
<p>Лікуючий лікар може обиратися безпосередньо пацієнтом або призначатися керівником закладу охорони здоров'я чи його підрозділу. Обов'язками лікуючого лікаря є своєчасне і кваліфіковане обстеження і лікування пацієнта. Пацієнт вправі вимагати заміни лікаря.</p>	<p>Лікуючий лікар обирається пацієнтом або призначається йому в установленому цими Основами порядку. Обов'язками лікуючого лікаря є своєчасне і кваліфіковане обстеження і лікування пацієнта. Пацієнт вправі вимагати заміни лікаря.</p>
	<p>Нормативи навантаження лікуючих лікарів затверджуються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 35. Види лікувально-профілактичної допомоги</p> <p>Держава гарантує подання доступної соціально прийнятної первинної лікувально-профілактичної допомоги як основної частини медико-санітарної допомоги населенню, що передбачає консультацію лікаря, просту діагностику і лікування основних найпоширеніших захворювань, травм та отруень, профілактичні заходи, направлення пацієнта для подання спеціалізованої і високо спеціалізованої допомоги. Первинна лікувально-профілактична допомога подається переважно за територіальною ознакою сімейними лікарями або іншими лікарями загальної практики.</p>	<p>Стаття 35. Екстрена медична допомога</p> <p>Екстрена медична допомога – це вид медичної допомоги, що передбачає систему термінових організаційних, діагностичних та лікувальних заходів із надання медичної допомоги хворим та постраждалим при невідкладних станах.</p> <p>Правові, організаційні та інші засади надання екстреної медичної допомоги визначаються законом.</p>

Спеціалізована (вторинна) лікувально-профілактична допомога подається лікарями, які мають відповідну спеціалізацію і можуть забезпечити більш кваліфіковане консультування, діагностику, профілактику і лікування, ніж лікарі загальної практики.

Високо спеціалізована (третинна) лікувально-профілактична допомога подається лікарем або групою лікарів, які мають відповідну підготовку у галузі складних для діагностики і лікування захворювань, у разі лікування хвороб, що потребують спеціальних методів діагностики та лікування, а також з метою встановлення діагнозу і проведення лікування захворювань, що рідко зустрічаються.

Стаття 35¹. Первинна медична допомога

Первинна медична допомога – вид медичної допомоги, що надається в амбулаторних умовах або у визначених випадках за місцем проживання (перебування) пацієнта і передбачає консультацію, діагностику та лікування найбільш поширеніших хвороб, травм, отруєнь, патологічних, фізіологічних (при вагітності) станів, профілактичні заходи; направлення пацієнта для надання вторинної (спеціалізованої) або третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги; надання невідкладної медичної допомоги при гострих розладах фізичного чи психічного здоров'я пацієнта, які не потребують екстреної, вторинної (спеціалізованої) або третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги.

Надання первинної медичної допомоги забезпечують центри первинної медичної допомоги, до складу яких як структурні чи відокремлені підрозділи можуть входити фельдшерсько-акушерські пункти, амбулаторії, медичні пункти, медичні кабінети, а також лікарі загальної практики – сімейні лікарі, що здійснюють господарську діяльність з медичної практики як фізичні особи – підприємці.

Лікуючим лікарем з надання первинної медичної допомоги є лікар загальної практики – сімейний лікар закладу охорони здоров'я або лікар загальної практики – сімейний лікар, що

	<p>здійснює господарську діяльність з медичної практики як фізична особа – підприємець.</p> <p>Лікуючий лікар з надання первинної медичної допомоги вільно обирається пацієнтом в порядку, встановленому спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p> <p>Первинна медична допомога надається безоплатно закладами охорони здоров'я та лікарями загальної практики – сімейними лікарями, що здійснюють господарську діяльність з медичної практики як фізичні особи – підприємці, з якими укладені договори про надання безоплатної медичної допомоги.</p> <p>Порядок надання первинної медичної допомоги визначається спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
	<p>Стаття 35². Вторинна (спеціалізована) медична допомога</p> <p>Вторинна (спеціалізована) медична допомога – вид медичної допомоги, що надається в амбулаторних або стаціонарних умовах в плановому порядку або екстрених випадках і передбачає консультацію, діагностику, лікування, реабілітацію та профілактику хвороб, травм, отруєнь, патологічних і фізіологічних (при вагітності та пологах) станів, які можуть бути надані лікарями відповідної спеціалізації (крім лікарів загальної практики – сімейної медицини); направлення пацієнта для надання вторинної (спеціалізованої) допомоги з іншої спеціалізації або третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги.</p> <p>Надання вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги забезпечують заклади охорони здоров'я, якими є:</p> <ul style="list-style-type: none"> в стаціонарних умовах – багатопрофільні лікарні інтенсивного лікування, лікарні відновного (реабілітаційного), планового лікування, хоспіси; в амбулаторних умовах – консультативно-діагностичні підрозділи лікарень, центри з медичних консультацій та

діагностики (консультативно-діагностичні центри).

Вторинну (спеціалізовану) медичну допомогу також можуть надавати лікарі, що здійснюють господарську діяльність з медичної практики як фізичні особи – підприємці.

Лікуючим лікарем з надання вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги є лікар закладу охорони здоров'я, де надається така допомога, або лікар, що здійснює господарську діяльність з медичної практики як фізична особа – підприємець, які отримали підготовку за відповідною спеціальністю (крім спеціальності "загальна практика – сімейна медицина).

Лікуючого лікаря з надання вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги у закладі охорони здоров'я визначає керівник відповідного закладу або уповноважена ним на прийняття таких рішень особа.

Вторинна (спеціалізована) медична допомога надається безоплатно закладами охорони здоров'я та лікарями, що здійснюють господарську діяльність з медичної практики як фізичні особи – підприємці, з якими укладені договори про надання безоплатної медичної допомоги.

Вторинна (спеціалізована) медична допомога надається безоплатно за направленням лікаря загальної практики – сімейного лікаря закладу охорони здоров'я або лікаря загальної практики – сімейного лікаря, що здійснює господарську діяльність з медичної практики як фізична особа – підприємець, або за направленням закладу охорони здоров'я з надання вторинної (спеціалізованої) іншої спеціалізації чи третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги, або лікаря, що здійснює господарську діяльність з медичної практики як фізична особа – підприємець, з якими укладені договори про надання безоплатної медичної допомоги.

Без направлення вторинна (спеціалізована) медична допомога в державних та комунальних закладах охорони здоров'я надається безоплатно у разі звернень пацієнтів до акушер-гінеколога, стоматолога, педіатра, а також у разі

	<p>необхідності надання екстреної медичної допомоги.</p> <p>Порядок направлення пацієнтів до закладів охорони здоров'я, що надають вторинну (спеціалізовану) медичну допомогу, а також порядок надання вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги визначається спеціально уповноваженим центральним органам виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p> <p>Порядок організації та надання вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги визначається спеціально уповноваженим центральним органам виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p> <p>З метою забезпечення належної якості та доступності безоплатної вторинної медичної допомоги та ефективного використання ресурсів у сфері охорони здоров'я в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, створюються госпітальні округи.</p>
	<p>Стаття 35³. Третинна (високоспеціалізована) медична допомога</p> <p>Третинна (високоспеціалізована) медична допомога – вид медичної допомоги, що надається в амбулаторних або стаціонарних умовах в плановому порядку або екстрених випадках і передбачає консультацію, діагностику, лікування хвороб, травм, отруєнь, патологічних станів, ведення фізіологічних станів (вагітності, пологів, їх наслідків) із застосуванням високотехнологічного обладнання та/або високоспеціалізованих медичних процедур; направлення пацієнта для надання вторинної (спеціалізованої) допомоги або третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги з іншої спеціалізації.</p> <p>Надання третинної (спеціалізованої) медичної допомоги забезпечується високоспеціалізованими багатопрофільними або однопрофільними закладами охорони здоров'я.</p> <p>Третинну (високоспеціалізовану) медичну допомогу надають</p> <p>Лікуючим лікарем з надання третинної</p>

	<p>(високоспеціалізованої) медичної допомоги є лікар закладу охорони здоров'я, який отримав підготовку за відповідною спеціальністю, має кваліфікаційну категорію не нижче першої.</p> <p>Третинна (високоспеціалізована) медична допомога надається безоплатно закладами охорони здоров'я, з якими укладені договори про надання безоплатної медичної допомоги.</p> <p>Третинна (високоспеціалізована) медична допомога надається безоплатно за направленням відповідного закладу охорони здоров'я або лікуючого лікаря з надання первинної чи вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги, що здійснює господарську діяльність з медичної практики як фізична особа – підприємець, з якими укладені договори про надання безоплатної медичної допомоги.</p> <p>Без направлення третинна (високоспеціалізована) медична допомога надається безоплатно закладами охорони здоров'я, з якими укладені договори про надання безоплатної медичної допомоги, у разі у разі необхідності надання екстреної медичної допомоги.</p> <p>Порядок направлення пацієнтів до закладів охорони здоров'я, що надають третинну (високоспеціалізовану) медичну допомогу встановлюються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань охорони здоров'я.</p>
	<p>Стаття 35⁴. Паліативна допомога</p> <p>На останніх стадіях перебігу невиліковних захворювань пацієнтам та членам їх сімей надається паліативна допомога, яка включає комплекс заходів, спрямованих на полегшення фізичних та емоційних страждань пацієнта, а також надання психосоціальної і моральної підтримки його сім'ї.</p> <p>Паліативна допомога надається безоплатно закладами охорони здоров'я, з якими укладені договори про надання безоплатної медичної допомоги, за направленням закладу охорони здоров'я, в якому пацієнтові надавалася вторинна (спеціалізована) чи третинна (високоспеціалізована) медична</p>

	<p>допомога, з яким укладено договір про надання безоплатної медичної допомоги.</p> <p>Порядок надання паліативної допомоги визначається спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
	<p>Стаття 35⁵. Медична реабілітація</p> <p>Медична реабілітація – це відновне лікування, що надається пацієнтам в амбулаторних або стаціонарних умовах і включає систему медичних, психологічних та інших заходів, спрямованих на усунення або компенсацію обмежень життєдіяльності, викликаних порушенням здоров'я, що супроводжується стійким розладом функцій організму.</p> <p>Медична реабілітація призначається пацієнтам:</p> <ul style="list-style-type: none"> після закінчення гострого періоду захворювання при наявності обмежень життєдіяльності; з природженими та спадковими патологічними станами, набутими порушеннями опорно-рухового та мовного апарату, вадами зору та слуху; при встановленні стійкої непрацездатності (інвалідності). <p>Медична реабілітація здійснюється безоплатно закладами охорони здоров'я, з якими укладені договори про надання безоплатної медичної допомоги, за направленням закладу охорони здоров'я, в якому пацієнтові надавалася вторинна (спеціалізована) чи третинна (високоспеціалізована) медична допомога, або лікуючого лікаря з надання вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги, що здійснює господарську діяльність з медичної практики як фізична особа – підприємець, з якими укладені договори про надання безоплатної медичної допомоги.</p> <p>Медична реабілітація здійснюється в порядку, визначеному спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 37. Подання медичної допомоги в невідкладних та екстремальних ситуаціях</p> <p>Медичні працівники зобов'язані подавати першу невідкладну</p>	<p>Стаття 37. Надання медичної допомоги у разі виникнення надзвичайних ситуацій та в умовах воєнного стану</p>

допомогу при нещасних випадках і гострих захворюваннях. Медична допомога забезпечується службою швидкої медичної допомоги або найближчими лікувально-профілактичними закладами незалежно від відомчої підпорядкованості та форм власності з подальшим відшкодуванням витрат.

У невідкладних випадках, коли подання медичної допомоги через відсутність медичних працівників на місці неможливе, підприємства, установи, організації та громадяни зобов'язані надавати транспорт для перевезення хворого до лікувально-профілактичного закладу. В цих випадках першу невідкладну допомогу також повинні подавати співробітники міліції, пожежної охорони, аварійних служб, водії транспортних засобів та представники інших професій, на яких цей обов'язок покладено законодавством і службовими інструкціями.

У разі загрози життю хворого медичні працівники та інші громадяни мають право використати будь-який наявний транспортний засіб для проїзду до місця перебування хворого з метою подання невідкладної допомоги або транспортування його в найближчий лікувально-профілактичний заклад.

Подання безплатної допомоги громадянам в екстремальних ситуаціях (стихійне лихо, катастрофи, аварії, масові отруєння, епідемії, епізоотії, радіаційне, бактеріологічне і хімічне забруднення тощо) покладається насамперед на спеціалізовані бригади постійної готовності служби екстреної медичної допомоги з відшкодуванням необхідних витрат місцевих закладів охорони здоров'я в повному обсязі за рахунок централізованих фондів.

Громадянам, які під час невідкладної або екстремальної ситуації брали участь у рятуванні людей і сприяли поданню медичної допомоги, гарантується у разі потреби в порядку, встановленому законодавством, безплатне лікування та матеріальна компенсація шкоди, заподіяної їх здоров'ю та майну.

Відповідальність за несвоєчасне і неякісне забезпечення подання медичної допомоги, що призвело до тяжких наслідків, несуть органи влади і спеціальні заклади, які обслуговують лікувальні заклади.

Надання медичної допомоги у разі виникнення надзвичайних ситуацій здійснюється відповідно до законодавства у сфері захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру.

Особливості організації надання медичної допомоги населенню в умовах воєнного стану регулюються законодавством.

<p>Стаття 38. Вибір лікаря і лікувального закладу Кожний пацієнт має право, коли це виправдано його станом, бути прийнятим в будь-якому державному лікувально-профілактичному закладі за своїм вибором, якщо цей заклад має можливість забезпечити відповідне лікування.</p>	<p>Стаття 38. Вибір лікаря і закладу охорони здоров'я Кожний пацієнт має право, коли це виправдано його станом, бути прийнятим в будь-якому державному закладі охорони здоров'я за своїм вибором, якщо цей заклад має можливість забезпечити відповідне лікування.</p>
<p>Стаття 44. Застосування методів профілактики, діагностики, лікування, реабілітації та лікарських засобів</p>	<p>Стаття 44. Застосування методів профілактики, діагностики, лікування, реабілітації та лікарських засобів</p>
<p>У медичній практиці застосовуються методи профілактики, діагностики, лікування, реабілітації та лікарські засоби, дозволені до застосування Міністерством охорони здоров'я України.</p>	<p>У медичній практиці застосовуються методи профілактики, діагностики, лікування, реабілітації та лікарські засоби, дозволені до застосування спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я .</p>
<p>Порядок застосування методів профілактики, діагностики, лікування, реабілітації та лікарських засобів, зазначених у частині другій цієї статті, встановлюється Міністерством охорони здоров'я України.</p>	<p>Порядок застосування методів профілактики, діагностики, лікування, реабілітації та лікарських засобів, зазначених у частині другій цієї статті, встановлюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 49. Застосування методів стерилізації Застосування методів стерилізації може здійснюватися за бажанням повнолітнього пацієнта в акредитованих закладах охорони здоров'я за медичними показаннями, що встановлюються Міністерством охорони здоров'я України.</p>	<p>Стаття 49. Застосування методів стерилізації Застосування методів стерилізації може здійснюватися за бажанням повнолітнього пацієнта в закладах охорони здоров'я за медичними показаннями, що встановлюються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 51. Зміна (корекція) статевої належності На прохання пацієнта відповідно до медико-біологічних і соціально-психологічних показань, які встановлюються Міністерством охорони здоров'я України, йому може бути проведено шляхом медичного втручання в акредитованих-закладах охорони здоров'я зміну (корекцію) його статевої належності. Особі, якій було здійснено зміну статевої належності, видається медичне свідоцтво, на підставі якого надалі вирішується питання про відповідні зміни в її правовому статусі.</p>	<p>Стаття 51. Зміна (корекція) статевої належності На прохання пацієнта відповідно до медико-біологічних і соціально-психологічних показань, які встановлюються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я, йому може бути проведено шляхом медичного втручання в закладах охорони здоров'я зміну (корекцію) його статевої належності. Особі, якій було здійснено зміну статевої належності, видається медичне свідоцтво, на підставі якого надалі вирішується питання про відповідні зміни в її правовому статусі.</p>
<p>Стаття 52. Подання медичної допомоги хворому в</p>	<p>Стаття 52. Надання медичної допомоги хворому в</p>

<p>критичному для життя стані</p> <p>Медичні працівники зобов'язані подавати медичну допомогу у повному обсязі хворому, який знаходиться в критичному для життя стані. Така допомога може також подаватися спеціально створеними закладами охорони здоров'я, що користуються пільгами з боку держави.</p>	<p>критичному для життя стані</p> <p>Медичні працівники зобов'язані надавати медичну допомогу у повному обсязі хворому, який знаходиться в критичному для життя стані. Така допомога може також надаватися спеціально створеними закладами охорони здоров'я, що користуються пільгами з боку держави.</p>
<p style="text-align: center;">Розділ VI</p> <p style="text-align: center;">ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЛІКАРСЬКИМИ І ПРОТЕЗНИМИ ЗАСОБАМИ</p>	<p style="text-align: center;">Розділ VI</p> <p style="text-align: center;">ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЛІКАРСЬКИМИ І ПРОТЕЗНИМИ ЗАСОБАМИ</p>
<p>Стаття 54. Порядок забезпечення лікарськими засобами та імунобіологічними препаратами</p>	<p>Стаття 54. Порядок забезпечення лікарськими засобами та імунобіологічними препаратами</p>
<p>Громадяни забезпечуються лікарськими засобами та імунобіологічними препаратами через аптечні та лікувально-профілактичні заклади.</p>	<p>Громадяни забезпечуються лікарськими засобами та імунобіологічними препаратами через заклади охорони здоров'я, які мають право на це відповідно до закону.</p>
<p>Аптечні і лікувально-профілактичні заклади можуть відпускати лише такі лікарські засоби та імунобіологічні препарати, які дозволені для застосування Міністерством охорони здоров'я України, і несуть відповідальність за забезпечення належного режиму їх зберігання та реалізації, а також за підтримання обов'язкового асортименту лікарських засобів та імунобіологічних препаратів, в тому числі необхідного запасу на випадок епідемічних захворювань, стихійного лиха та катастроф.</p>	<p>Заклади охорони здоров'я, які мають право на це відповідно до закону, можуть відпускати лише такі лікарські засоби та імунобіологічні препарати, які дозволені для застосування спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я, і несуть відповідальність за забезпечення належного режиму їх зберігання та реалізації, а також за підтримання обов'язкового асортименту лікарських засобів та імунобіологічних препаратів, в тому числі необхідного запасу на випадок епідемічних захворювань, стихійного лиха та катастроф.</p>
<p>Міністерство охорони здоров'я України регулярно інформує працівників охорони здоров'я і населення про лікарські засоби та імунобіологічні препарати, дозволені до застосування.</p>	<p>Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади у сфері охорони здоров'я регулярно інформує працівників охорони здоров'я і населення про лікарські засоби та імунобіологічні препарати, дозволені до застосування.</p>
<p>Стаття 55. Виробництво лікарських засобів та імунобіологічних препаратів</p> <p>Виробництво нових лікарських засобів та імунобіологічних препаратів для медичних цілей допускається з дозволу Міністерства охорони здоров'я України після встановлення їх лікувальної або профілактичної ефективності.</p>	<p>Стаття 55. Виробництво лікарських засобів та імунобіологічних препаратів</p> <p>Виробництво нових лікарських засобів та імунобіологічних препаратів для медичних цілей допускається з дозволу спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у сфері охорони здоров'я після встановлення їх лікувальної або</p>

<p>Якість лікарських засобів та імунобіологічних препаратів повинна відповідати вимогам Державної Фармакопеї України і технічним умовам, затвердженим у встановленому порядку.</p> <p>Контроль за якістю лікарських засобів та імунобіологічних препаратів, що виготовляються підприємствами України, здійснюється Міністерством охорони здоров'я України.</p>	<p>профілактичної ефективності.</p> <p>Контроль за якістю лікарських засобів та імунобіологічних препаратів, що виготовляються підприємствами України, здійснюється спеціально уповноваженим органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Розділ VII ОХОРОНА ЗДОРОВ'Я МАТЕРІ ТА ДИТИНИ</p>	
<p>Стаття 58. Забезпечення медичною допомогою вагітних жінок і новонароджених</p> <p>Заклади охорони здоров'я забезпечують кожній жінці кваліфікований медичний нагляд за перебігом вагітності, стаціонарну медичну допомогу при пологах і лікувально-профілактичну допомогу матері та новонародженій дитині.</p>	<p>Стаття 58. Забезпечення медичною допомогою вагітних жінок і новонароджених</p> <p>Заклади охорони здоров'я забезпечують кожній жінці кваліфікований медичний нагляд за перебігом вагітності, стаціонарну медичну допомогу при пологах і медичну допомогу матері та новонародженій дитині.</p>
<p>Дітям, які перебувають на вихованні в дитячих закладах і навчаються в школах, забезпечуються необхідні умови для збереження і зміцнення здоров'я та гігієнічного виховання. Умови навчально-трудового навантаження, а також вимоги щодо режиму проведення занять визначаються за погодженням з Міністерством охорони здоров'я України.</p>	<p>Дітям, які перебувають на вихованні в дитячих закладах і навчаються в школах, забезпечуються необхідні умови для збереження і зміцнення здоров'я та гігієнічного виховання. Умови навчально-трудового навантаження, а також вимоги щодо режиму проведення занять визначаються за погодженням з спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 60. Забезпечення дітей і підлітків медичною допомогою</p>	<p>Стаття 60. Забезпечення дітей і підлітків медичною допомогою</p>
<p>Медична допомога дітям і підліткам забезпечується лікувально-профілактичними і оздоровчими закладами, дитячими поліклініками, відділеннями, диспансерами, лікарнями, санаторіями та іншими закладами охорони здоров'я. До державних дитячих санаторіїв путівки дітям надаються безплатно.</p> <p>Діти і підлітки перебувають під диспансерним наглядом.</p>	<p>Медична допомога дітям і підліткам забезпечується закладами охорони здоров'я та лікарями, що здійснюють медичну практику як фізичні особи – підприємці. До державних дитячих санаторіїв путівки дітям надаються безплатно.</p>
<p>Стаття 62. Контроль за охороною здоров'я дітей у дитячих виховних і навчальних закладах</p> <p>Контроль за охороною здоров'я дітей та проведенням оздоровчих заходів у дитячих виховних і навчальних закладах</p>	<p>Стаття 62. Контроль за охороною здоров'я дітей у дитячих виховних і навчальних закладах</p> <p>Контроль за охороною здоров'я дітей та проведенням оздоровчих заходів у дитячих виховних і навчальних закладах</p>

здійснюють органи та заклади охорони здоров'я разом з органами і закладами народної освіти за участю громадських організацій.	здійснюють органи та заклади охорони здоров'я разом з органами управління освітою та навчальними закладами за участю громадських організацій.
<p>Стаття 64. Пільги, що надаються матерям в разі хвороби дітей</p> <p>При неможливості госпіталізації або відсутності показань до стаціонарного лікування хворої дитини мати або інший член сім'ї, який доглядає дитину, може звільнитися від роботи з виплатою допомоги з фондів соціального страхування у встановленому порядку. При стаціонарному лікуванні дітей віком до шести років, а також тяжкохворих дітей старшого віку, які потребують за висновком лікарів материнського догляду, матері або іншим членам сім'ї надається можливість перебувати з дитиною в лікувальному закладі із забезпеченням безплатного харчування і умов для проживання та виплатою допомоги по соціальному страхуванню у встановленому порядку.</p>	<p>Стаття 64. Пільги, що надаються матерям в разі хвороби дітей</p> <p>При неможливості госпіталізації або відсутності показань до стаціонарного лікування хворої дитини мати або інший член сім'ї, який доглядає дитину, може звільнитися від роботи з виплатою допомоги з фондів соціального страхування у встановленому порядку. При стаціонарному лікуванні дітей віком до шести років, а також тяжкохворих дітей старшого віку, які потребують за висновком лікарів материнського догляду, матері або іншим членам сім'ї надається можливість перебувати з дитиною в закладі охорони здоров'я із забезпеченням безплатного харчування і умов для проживання та виплатою допомоги по соціальному страхуванню у встановленому порядку.</p>
<p>Стаття 65. Контроль за трудовим і виробничим навчанням та умовами праці підлітків</p> <p>Контроль за умовами праці підлітків, а також проведенням спеціальних заходів, спрямованих на запобігання захворюванням підлітків, здійснюють органи і заклади охорони здоров'я разом з власниками підприємств, установ, організацій, а також органами професійно-технічної освіти, органами народної освіти, громадськими організаціями.</p>	<p>Контроль за умовами праці підлітків, а також проведенням спеціальних заходів, спрямованих на запобігання захворюванням підлітків, здійснюють органи і заклади охорони здоров'я разом з власниками підприємств, установ, організацій, а також органами управління освітою, громадськими організаціями.</p>
<p align="center">Розділ VIII</p> <p align="center">МЕДИКО-САНІТАРНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ САНАТОРНО-КУРОРТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ І ВІДПОЧИНКУ</p>	<p align="center">Розділ VIII</p> <p align="center">МЕДИКО-САНІТАРНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ САНАТОРНО-КУРОРТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ І ВІДПОЧИНКУ</p>
<p>Стаття 67. Медико-санітарне забезпечення санаторно-курортної діяльності</p> <p>Санаторно-курортні заклади здійснюють свою діяльність у порядку, передбаченому законодавством про курорти. З метою забезпечення подання в них належної лікувально-профілактичної допомоги відкриття санаторно-курортного закладу, встановлення його спеціалізації (медичного профілю) та</p>	<p>Стаття 67. Медико-санітарне забезпечення санаторно-курортної діяльності</p> <p>Санаторно-курортні заклади здійснюють свою діяльність у порядку, передбаченому законодавством про курорти. З метою забезпечення подання в них належної медичної допомоги відкриття санаторно-курортного закладу, встановлення його спеціалізації (медичного профілю) та медичних показань і</p>

медичних показань і протипоказань для санаторно-курортного лікування здійснюється за погодженням з **Міністерством охорони здоров'я України** або уповноваженим ним на це органом.

Потреба у санаторно-курортному лікуванні визначається лікарем за станом здоров'я хворого і оформляється медичними документами відповідно до встановленого **Міністерством охорони здоров'я України** зразка.

Органи охорони здоров'я зобов'язані подавати санаторно-курортним закладам науково-методичну і консультативну допомогу.

Державний контроль за поданням лікувально-профілактичної допомоги в санаторно-курортних закладах здійснюють **Міністерство охорони здоров'я України** і уповноважені ним органи, які мають право у встановленому законодавчими актами порядку зупиняти діяльність цих закладів через порушення законодавства про охорону здоров'я або законних прав та інтересів громадян.

Стаття 68. Медико-санітарне забезпечення відпочинку

Власники та керівники будинків відпочинку, пансіонатів, туристських баз, інших підприємств, установ і організацій, діяльність яких пов'язана з організацією відпочинку населення, зобов'язані створити здорові і безпечні умови для відпочинку, фізкультурно-оздоровчих занять, додержувати законодавства про охорону здоров'я і санітарно-гігієнічних норм, забезпечити можливість **подання** особам, які відпочивають, необхідної **лікувально-профілактичної допомоги**.

Державний контроль за медико-санітарним забезпеченням відпочинку населення здійснюють органи охорони здоров'я.

Розділ ІХ
МЕДИЧНА ЕКСПЕРТИЗА

Стаття 69. Медико-соціальна експертиза втрати працездатності

Експертиза тимчасової непрацездатності громадян

протипоказань для санаторно-курортного лікування здійснюється за погодженням з **спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я** або уповноваженим ним на це органом.

Потреба у санаторно-курортному лікуванні визначається лікарем за станом здоров'я хворого і оформляється медичними документами відповідно до встановленого **спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я** зразка.

Державний контроль за поданням лікувально-профілактичної допомоги в санаторно-курортних закладах здійснюють **спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади у сфері охорони здоров'я** і уповноважені ним органи, які мають право у встановленому законодавчими актами порядку зупиняти діяльність цих закладів через порушення законодавства про охорону здоров'я або законних прав та інтересів громадян.

Стаття 68. Медико-санітарне забезпечення відпочинку

Власники та керівники будинків відпочинку, пансіонатів, туристських баз, інших підприємств, установ і організацій, діяльність яких пов'язана з організацією відпочинку населення, зобов'язані створити здорові і безпечні умови для відпочинку, фізкультурно-оздоровчих занять, додержувати законодавства про охорону здоров'я і санітарно-гігієнічних норм, забезпечити можливість **надання** особам, які відпочивають, необхідної **медичної допомоги**.

Розділ ІХ
МЕДИЧНА ЕКСПЕРТИЗА

Стаття 69. Медико-соціальна експертиза втрати працездатності

Експертиза тимчасової непрацездатності громадян

<p>здійснюється у закладах охорони здоров'я лікарем або комісією лікарів, які встановлюють факт необхідності надання відпустки у зв'язку з хворобою, каліцтвом, вагітністю та пологами, для догляду за хворим членом сім'ї, у період карантину, для протезування, санаторно-курортного лікування, визначають необхідність і строки тимчасового переведення працівника у зв'язку з хворобою на іншу роботу у встановленому порядку, а також приймають рішення про направлення на медико-соціальну експертну комісію для визначення наявності та ступеня тривалої або постійної втрати працездатності.</p>	<p>проводиться лікарем або комісією лікарів в закладах охорони здоров'я незалежно від форми власності, а також лікарями, що здійснюють господарську діяльність з медичної практики як фізичні особи – підприємці.</p> <p>Порядок проведення експертизи тимчасової непрацездатності громадян визначається спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p> <p>При проведенні експертизи тимчасової непрацездатності встановлюється факт необхідності надання відпустки у зв'язку з хворобою, каліцтвом, вагітністю та пологами, для догляду за хворим членом сім'ї, у період карантину, для протезування, санаторно-курортного лікування, визначається необхідність і строки тимчасового переведення працівника у зв'язку з хворобою на іншу роботу, приймається рішення про направлення на медико-соціальну експертну комісію для визначення наявності та ступеня тривалої або постійної втрати працездатності.</p>
<p>Стаття 71. Судово-медична і судово-психіатрична експертизи</p> <p>Організаційне керівництво судово-медичною і судово-психіатричною службами здійснює Міністерство охорони здоров'я України.</p>	<p>Стаття 71. Судово-медична і судово-психіатрична експертизи</p> <p>Організаційне керівництво судово-медичною і судово-психіатричною службами здійснює спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 72. Патологоанатомічні розтини</p>	<p>Стаття 72. Патологоанатомічні розтини</p>
<p>Порядок проведення патологоанатомічного розтину визначається Міністерством охорони здоров'я України.</p>	<p>Порядок проведення патологоанатомічного розтину визначається спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
<p align="center">Розділ X МЕДИЧНА І ФАРМАЦЕВТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ</p>	<p align="center">Розділ X МЕДИЧНА І ФАРМАЦЕВТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ</p>
<p>Стаття 74. Заняття медичною і фармацевтичною діяльністю</p>	<p>Стаття 74. Заняття медичною і фармацевтичною діяльністю</p>
<p>Єдині кваліфікаційні вимоги до осіб, які займаються певними</p>	<p>Єдині кваліфікаційні вимоги до осіб, які займаються певними</p>

<p>видами медичної і фармацевтичної діяльності встановлюються Міністерством охорони здоров'я України. Відповідальність за дотримання зазначених кваліфікаційних вимог несуть керівники закладу охорони здоров'я і ті органи, яким надано право видавати ліцензію на провадження господарської діяльності в галузі охорони здоров'я.</p>	<p>видами медичної і фармацевтичної діяльності встановлюються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я. Відповідальність за дотримання зазначених кваліфікаційних вимог несуть керівники закладу охорони здоров'я і ті органи, яким надано право видавати ліцензію на провадження господарської діяльності в сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Особи, які пройшли медичну або фармацевтичну підготовку в навчальних закладах іноземних країн, допускаються до професійної діяльності після перевірки їх кваліфікації у порядку, встановленому Міністерством охорони здоров'я України, якщо інше не передбачено законодавством або міжнародними договорами, в яких бере участь Україна.</p>	<p>Особи, які пройшли медичну або фармацевтичну підготовку в навчальних закладах іноземних країн, допускаються до професійної діяльності після перевірки їх кваліфікації у порядку, встановленому спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я, якщо інше не передбачено законодавством або міжнародними договорами, в яких бере участь Україна.</p>
<p>Стаття 74-1. Право на заняття народною медициною (цілительством)</p>	<p>Стаття 74-1. Право на заняття народною медициною (цілительством)</p>
<p>Право на заняття народною медициною (цілительством) мають особи, які отримали медициною (цілительством), виданий Міністерством охорони здоров'я України або уповноваженим ним органом.</p>	<p>Право на заняття народною медициною (цілительством) мають особи, які отримали медициною (цілительством), виданий спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я або уповноваженим ним органом.</p>
<p>Кваліфікаційні вимоги до осіб, які займаються народною медициною (цілительством), порядок заняття народною медициною (цілительством), порядок видачі та анулювання спеціального дозволу на заняття народною медициною (цілительством) встановлюються Міністерством охорони здоров'я України.</p>	<p>Кваліфікаційні вимоги до осіб, які займаються народною медициною (цілительством), порядок заняття народною медициною (цілительством), порядок видачі та анулювання спеціального дозволу на заняття народною медициною (цілительством) встановлюються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>

<p>Стаття 75. Підготовка, перепідготовка та підвищення кваліфікації медичних і фармацевтичних працівників</p>	<p>Стаття 75. Підготовка, перепідготовка та підвищення кваліфікації медичних і фармацевтичних працівників</p>
<p>Навчальні плани та програми підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації медичних і фармацевтичних працівників у встановленому порядку погоджуються з Міністерством охорони здоров'я України.</p>	<p>Навчальні плани та програми підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації медичних і фармацевтичних працівників у встановленому порядку погоджуються з спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.</p>
<p>Стаття 77. Професійні права та пільги медичних і фармацевтичних працівників</p>	<p>Стаття 77. Професійні права та пільги медичних і фармацевтичних працівників</p>
<p>Медичні і фармацевтичні працівники мають право на:</p>	<p>Медичні і фармацевтичні працівники мають право на:</p>
<p>ж) встановлення у державних закладах охорони здоров'я посадових окладів (тарифних ставок) на основі Єдиної тарифної сітки у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України;</p>	<p>ж) встановлення у державних і комунальних закладах охорони здоров'я посадових окладів (тарифних ставок) на основі Єдиної тарифної сітки в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, а також доплат, надбавок за обсяг і якість виконаної роботи за критеріями, визначеними Кабінетом Міністрів України;</p>
<p>й) першочергове одержання лікувально-профілактичної допомоги і забезпечення лікарськими та протезними засобами;</p>	<p>й) першочергове одержання медичної допомоги і забезпечення лікарськими та протезними засобами;</p>

<p align="center">Розділ XI МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО</p>	<p align="center">Розділ XI МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО</p>
<p>Стаття 79. Міжнародне співробітництво в галузі охорони здоров'я</p>	<p>Стаття 79. Міжнародне співробітництво в сфері охорони здоров'я</p>
<p>Україна - учасник міжнародного співробітництва в галузі охорони здоров'я, член Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ) та інших міжнародних організацій. Держава гарантує зазначеним організаціям належні умови діяльності на території України, сприяє розширенню і поглибленню участі України у заходах, що ними проводяться.</p>	<p>Україна - учасник міжнародного співробітництва в сфері охорони здоров'я, член Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ) та інших міжнародних організацій. Держава гарантує зазначеним організаціям належні умови діяльності на території України, сприяє розширенню і поглибленню участі України у заходах, що ними проводяться.</p>
<p>Відповідно до своїх міжнародно-правових зобов'язань держава бере участь у реалізації міжнародних програм охорони здоров'я; здійснює обмін екологічною і медичною інформацією; сприяє професійним та науковим контактам працівників охорони здоров'я, обміну прогресивними методами і технологіями, експорту та імпорту медичного обладнання, лікарських препаратів та інших товарів, необхідних для здоров'я, діяльності спільних підприємств в галузі охорони здоров'я; організує спільну підготовку фахівців, розвиває і підтримує всі інші форми міжнародного співробітництва, що не суперечать міжнародному праву і національному законодавству.</p>	<p>Відповідно до своїх міжнародно-правових зобов'язань держава бере участь у реалізації міжнародних програм охорони здоров'я; здійснює обмін екологічною і медичною інформацією; сприяє професійним та науковим контактам працівників охорони здоров'я, обміну прогресивними методами і технологіями, експорту та імпорту медичного обладнання, лікарських препаратів та інших товарів, необхідних для здоров'я, діяльності спільних підприємств в сфері охорони здоров'я; організує спільну підготовку фахівців, розвиває і підтримує всі інші форми міжнародного співробітництва, що не суперечать міжнародному праву і національному законодавству.</p>

Перший заступник Міністра охорони здоров'я

О.В.Аніщенко